

• ЕВАНГЕЛСКО ЧЕТИВО •

† НЕДЕЛЯ ПРЕД БОГОЯВЛЕНИЕ (ПРОСВЕЩЕНИЕ)

Начало на Евангелието на Исуса Христа, Сина Божий, както е писано у пророците:

„ето, аз изпращам пред лицето Ти Моя Ангел, който ще приготви Твоя път пред Тебе.“

„Гласът на викация в пустинята говори: пригответе пътя на Господа, прави правите пътеките Му.“

Иоан кръщава в пустинята и проповядваше покаяно кръщение за опрощаване грехове.

И излизаха при него цялата Иудейска страна и иеруса-

лимци, и всички се кръщаваха от него в река Йордан, като изповядваха греховете си. А Иоан носеше дреха от камилска вълна, и кожен пояс на кръста си, и ядеше акриди и див мед. И проповядваше, думайки: след мене иде по-силният от мене, на Когото не съм достоен да се наведе и развърже ремъка на обувката Му; аз ви кръстих с вода, а Той ще ви кръсти с Дух Светий.

(Марк 1:1—8)

• ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО •

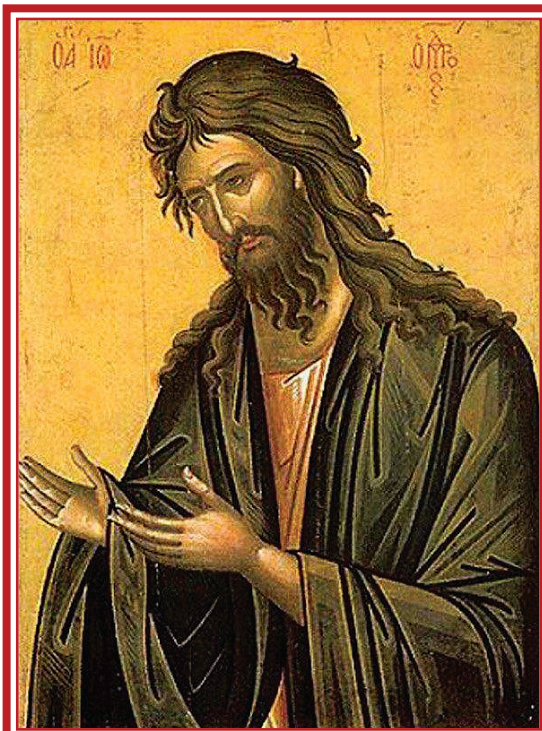
СЛОВО ЗА НЕДЕЛЯ ПРЕД ПРОСВЕЩЕНИЕ (БОГОЯВЛЕНИЕ)

”Гласът на викация в пустинята говори: пригответе пътя на Господа, прави правите пътеките Му.” (Марк. 1:3)

Възлюбени в Господа нашего Исуса Христа братя и сестри, в иудейската пустиня се извиси глас, но що за пустиня беше това? Наблизо минаваха пътища водещи във всички посоки. Имаше многобройни градчета и поселения. Минаваха оттук пастири със стадата си, които всякога, според сезона, намираха паша. Страната Иудейска е гъсто населена, а наблизо е и Иерусалим, откъдето при река Йордан прииждаха вярващите. Тези люде, повечето от които бяха от Иудиното коляно, бяха потомците на жителите на малкото царство Иудея, които оцеляха сто и петдесет години след като техните единокръвни съседи—израелците бяха избити, а земите им разграбени. Иудеите оцеляха след Вавилонския плен, подобно на българите след петстотингодишното турско робство, но оцеляха не само физически, а и духовно. Опазиха Свещеното Писание и вярата си в Бога—Творца, у Когото ни една дума не остава празна и нито едно обещание—неизпълнено. Така потомците на завърналите се от плена се нарекоха освен „евреи“, което за жителите на несъществуващите вече империи Вавилон и Асирия беше синоним на скитник и опасен човек, но и „иудеи“, а това значеше не просто издънки на Иудиното коляно. Това вече значеше „верни“, значеше „позителни на закона“.

Но какво караше иудеите да прииждат при река Йордан? Чий беше гласът на викация в пустинята и коя беше тая пустиня? Тая пустиня, братя и сестри, беше в душите на иудеите. Те поколения наред пазили вярата си, завърнаха се от Вавилон бедни и окаяни, а ето, че вече се бяха позамогнали с пословично-то си трудолюбие и за разлика от безписмените си съседи бяха

по-опитни в търговските дела, по-търпеливи във всяко очакване и ревниво пазещи името си. Поколение след поколение, повече от четири века и половина, те изпълняваха буквата на закона Мойсеев и четяха пророчествата. Заети с мирските си дела иудеите започнаха да измерват задълженията си към вярата и древната Църква с десетъка, който доброволно отделяха от печалбата си. Празниците измерваха с изпълнението на същите тези задължения и така неусетно храмът Соломонов, възстановен от дедите им след плена, стана тържище за продажба на дарове за приношение и сарафчийница за обмен на пари. Отдалечени от времето на бягството от Египет, те бяха забравили, че и други племена могат да се присъединят към богоизбраните, както кирийците, например. Така забравиха за вечния живот и зачакаха да дойде онзи, който ще им устрои царство на земята, в което избраните Господни ще царуват над другите народи. Така постепенно душите им се опразниха от любов към ближния. Когато не беше иудеин, ближният предизвикваше само презрение,

защото „избраните“ вече не виждаха в човека образ Божий, а претендент за наследството на земните блага. Така скоро някои от тях щяха да намразят и Самого Бога, Който дойде, за да ги спаси първом тях, а после да даде пример и да вдъхнови апостолите да спасят цялото човешко потомство от четирите краища на земята.

В тази пустиня на опустошените души викаше гласа и приканваше към покаяние. Този глас беше Ангелът в човешка плът, за когото предизвести пророк Малахия 400 години преди да започне да кръщава с покаяно приношение. За него пророкува и пророк Исаия, че ще събуди спящите да приготвят пътя на Господа. Да забравят грижите свързани с припечелването и умножаването на имота си, приканваше гласът на св. Иоан

Предтеча и Кръстител Господен. Да премахнат всички онези препятствия в душите си, които нагаждат истините на вярата към ежедневието.

Гласът отекна в сърцата на тези, които не бяха забравили да се уповават Богу за делата си и те придойдоха на брега на река Иордан. Там чуваха проповедта на Кръстителя, който искаше от тях да се съкрушат за греховете си, да се покаят за тях и тогава ги кръщаваше с водата на свещената река. Облечен беше с най-груба дреха от камилска вълна, каквато носеха най-бедните измежду бедните. Носеше на кръста си кожен пояс като светия пророк Илия и понеже никой не знаеше откъде е дошъл, някои помислиха, че това е взетият жив на небето Илия. Имаше такива, които се чудеа дали това не е Месията-Христос. Но бидейки близо до Бога Предтеча не се изкуши да се само-въздигне: „И проповядваше, думайки: след мене иде по-силният от мене, на Когото не съм достоен да се наведе и развързва ремъка на обувката Му;“ (Марк 1:7). Това се виждаше чудно на все по-рядко срещащите смирение иудеи. Та нали най-окаяният слуга в къщата на господаря сваля обувките от краката му, за да не си прави труда горестоящия да се навежда! Но как обновенно се пречистваха душите им след покаяното кръщение. Така се подготвиха онези, които трябваше да познаят в Исуса Христа, братя и сестри. Така се създадоха онези, които видяха в Него Бога Сина и засвидетелстваха, че всеки, който повярва в Него ще се спаси за живот вечен, сиреч, ще царува с Царя в Царството на Отца Небеснаго.

Гледаха Иоана иудеите и който имаше чисто сърце, разбираше, че не е нужно да претоварва сърцето си с преяждане и препиране, щом Кръстителят се прехранва от лазещите из камънака

рачета и дивия мед между клоните на дърветата. Нямаше защо да строят палати, щом ето, този, избраникът Божий живее под открито небе и ангелите Господни се грижат за него.

Така е и с нашите души, братя и сестри. Преживяхме робство, но запазихме вярата си. Дойде за кратко римското владичество на фалшификаторите на християнските добродетели, които за четири и половина десетилетия се опитаха на унищожат спомена за Този, Който ни сътвори от любовта Си и, за да ни спаси, прати Своя Единороден Син на разпятие. Накрая същите тези се съюзиа с доскорощните си врагове, за да служат без срам на сребърниците.

Гласът на викация в пустинята огласи праведниците за идването на Спасителя. Сега Църквата Христова вика в пустинята на нашите души, за да ни предизвести Неговото Второ Пришествие, защото никой не знае деня и часа на Съда Господен, а всяка вярваща душа трябва да е готова за добър отговор!

Да приготвим душите си, братя и сестри, и доколкото всеки от нас е член от тялото на светата Църква, да извикаме със смирението на Кръстителя Иоана в душите на заспалите: Съдът иде! Покайте се за греховете си, братя и сестри, защото Бог не иска никоя душа да погине, а да се спаси за живот вечен!

Нека се помолим така: Свети Иоане Кръстителю Божий, моли Бога да ни дарува с будно сърце, та всякога да отгатваме лукавите кроежи на врага човешки! Дай силна вяра и съкрушително покаяние на невярващите и зловярващите, та да се отвърнат от делата на лукавия и да се спасят!

Амин!

Източник: www.sveta-nedelia.org

• ЖИТИЯ НА СВЕТИИ •

В ПАМЕТ НА СВЕТИЯ МЪЧЕНИК ВАСИЛИЙ АНКИРСКИ

1 ЯНУАРИ

ската вяра, той бил хванат и доведен при игемона Сатурнин. На въпроса на игемона вярва ли в Христа, свети Василий силно възкликнал:

— Няма друг Бог, освен Него.

Така светецът без страх засвидетелствал своята вяра в Христа, за което бил подложен на жестоки изтезания: закачили го на

Светият мъченик Василий принадлежал към знатните граждани на Анкира. При царуването на император Юлиан Отстъпник, за изповядване и проповед на християн-

дърво и немилосърдно стъргали тялото му с железни оръдия. Свети Василий мъжествено претърпял тези мъчения, като бил подкрепян от Божествената сила. Накрая мъчителите го хвърлили в нажежена пещ. Запазен от Божията сила невредим, той бил отведен във вериги от Константинопол в Кесария и там бил осъден на разкъсване от зверове. С гореща молитва свети Василий очаквал мъченически венец и го получил, след като бил разкъсан от лъвица*.

Някои от сродниците и приятелите на светия страдалец внимателно събрали свещените му останки, помазали ги с благовония, обвили ги в повивки и ги погребали с чест. Впоследствие при гробницата на светия мъченик бил построен храм.

* Светият мъченик Василий пострадал около 362 година

© Жития на светииите, преведени на български език от църковно-славянския текст на Чети-минеите („Четъи-Минеи“) на св. Димитрий Ростовски.

• ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО •

СЕРАФИМ САРОВСКИ – ЗА ДУШЕВНИЯ МИР

ПРАЗНУВА СЕ НА 2 ЯНУАРИ

Нищо по-хубаво няма от Христовия мир, в него се разрушава всяка сила на въздушните и земните духове: „защото нашата борба не е против кръв и плът, а против началствата, против властите, против светоуправниците на тъмнината от тоя век, против поднебесните духове на злобата.“ (Ефес. 6:12). Признак на разумната душа е, когато човек потапя ума вътре в себе си и има действие (духовно движе-

ние) в сърцето.

Тогава благодатта Божия ще му придаде осенение и той ще пребивава в мирно устроение, а посредством това — и в премирно: в мирно, т.е. с блага съвест, а в премирно пък, понеже ума съзерцава в себе си благодатта на Светия Дух, по словото Божие: в мира е Неговото място (сравни Пс. 75:3).

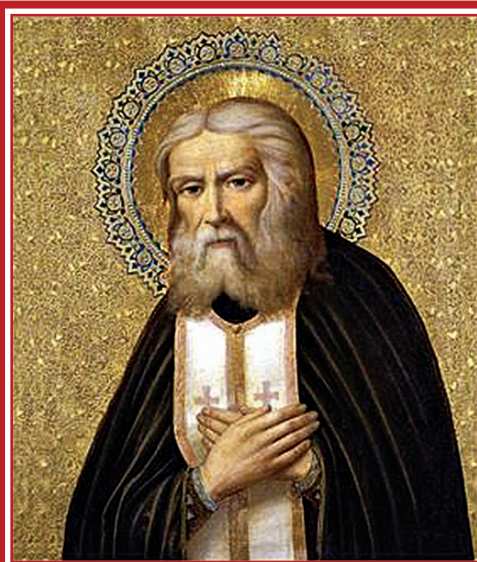
Може ли да видя слънцето с чувствените си очи и да не се

зарадвам? Но колко по-радостно бива, когато умът види с вътрешното си око Слънцето на правдата Христос. Тогава наистина се радва с ангелската радост; за същото и апостолът е казал: „А наше-то живелище е на небесата“ (Фил. 3:20). Когато някой в мирно устроение ходи, то като че ли с лъжица черпи духовните дарове.

Светите отци, имайки мирно устроение и бидейки осенявани с благодатта Божия, са живели дълго.

Когато човек влезе в мирното устроение, тогава той може от себе си и на другите да излива светлина за просвещение на разума; преди това пък за човека е нужно да си повтаря тези слова на Анна пророчица: „дръзки думи да не излизат из устата ви“ (1 Цар. 2:3) и словата Господни: „Лицемерецо, извади първом гредата от око̀то си, и тогава ще видиш, как да извадиш сламката от око̀то на брата си.“ (Мат. 7:5).

Този мир, като някое безценно съкровище, е оставил Господ наш Иисус Христос на Своите ученици преди смъртта Си, казвайки им: „Мир ви оставям; Моя мир ви давам.“ (Иоан 14:27). За това така говори и светият апостол: „и Божият мир, който

надвишава всеки ум, ще запази вашите сърца и мисли в Христа Иисуса.“ (Фил. 4:7).

Ако не възнерадее човек за потребностите на този свят, то не може да добие душевния мир. Душевният мир се придобива от скърби. Писанието говори: „Влязохме в огън и вода, и Ти ни изведе на свобода.“ (Пс. 65:12). На искащите да угодят на Бога пътят лежи през много скърби.

Нищо така и не съдейства за придобиването на вътрешния мир, както млчанието и доколкото е възможно, непрестанната беседа със себе си и рядко с другите.

И така, ние сме длъжни всички свои мисли, желания и действия да съсредоточим към това, чрез което да получим мир Божий и с Църквата винаги да пеем: „Господи Боже наш, мир ни дай.“ (по Ис. 26:12).

Из „Писмени наставления“, превод от руски Майя Начкова

Източник: www.pravoslavieto.com

• ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО •

СМИРЕНИЕТО НА АВВА АРСЕНИЙ

Акар да бил известен със своята голяма ученост, поради своето смирение авва Арсений (Велики) смятал себе си недостоеен да учи другите, и обичал да иска съвет и да получава наставления, отколкото сам да съветва и поучава. Веднъж един от братята на манастира чул, че Арсений иска съвет от един старец, твърде малко образован. Инокът се почудил и казал на Арсений:

—Как ти, който си изучил гръцките и римски науки, искаш наставления от прост и необразован старец?

—Наистина, аз зная гръцките и римски науки—отговорил Арсений,—но не зная още азбуката на онова, що знае той прост и неучен човек. Защото—обяснил той после—смирението

е начало на всички добродетели, както азбуката е начало на книжното учение.

Постоянно устремявайки мислите си към Бога и стараейки се да преуспява в духовния живот, Арсений винаги имал в паметта си смъртния час. Той строго изпитвал себе си всекидневно, не е ли съгрешил с дело, слово или мисъл, и често в молитвите си казвал: „Боже, не ме оставяй! Аз не съм направил пред Тебе нищо добро, но по Твоята милост дай ми да сложа начало!“

Не считайки себе си достоен да учи другите, авва Арсений—доколкото било възможно—се стараел да отклони от себе си посетителите. Обаче те извали при него, защото неговата мъдрост и свят живот станали далече известни. На едного, който искал от него наставление, той казал: „Ако ние истински започнем да търсим Бога, Той Сам ще дойде при нас и ние ще Го видим. И ако с чистия си живот Го задържим, Той ще остане с нас“.

Из: „Патерика“

• ДЕТСКИ СВЯТ •

ОТКРОВЕНИЕТО НА ЕДНА СНЕЖИНКА

ПРИКАЗКА

Стоя на върха на електрическия стълб и гледам. Хората сноват насам-нататък. Хората тичат. Хората са много заети. —Никой не ще да знае за мене—дребничката снежинка с леденото сърчице и белите рогчета.

А аз съм мъничка, но много съм видяла. И много, много зная. ...Някога отдавна, много отдавна, аз паднах като росна капка в една далечна страна, гдето имаше много слънце и плодове. Малки агънца играеха по тревата край една кошара. Аз се скрих в едно цвете, за да не ме изпие слънцето, и ги гледах през целия ден: те бяха тъй хубави.

Вечерта заспах уморена. Но посред нощ ме събуди тиха песен. Над кошарата летяха ангелчета и пееха. На небето гореше чуд-

на звезда.

—Какво е станало?—запитах една буболечка.

—Родил се Спасителят на човеците—рече буболечката, като си сложи торбичката на един лист.

Когато отвориха вратата на кошарата, аз видях в яслите едно малко Дете с голи ръчички. Около главата Му беше светло. А очите Му бяха сини и кротки. Никога на бях виждала такива очи.

Много време бе минало от тая нощ. Много пъти ставах на пара, падах като дъжд или роса, провирах се между бучките чак в дън земя, изпълзявах пак из гърлата на изворчетата, тичах из поточетата и реките. Ходила бях много пъти в морето.

Това се случи на една планина. Аз се търкалях и си играех по един смокинен лист. Под смоковницата се бяха събрали много хора. Висок Човек им говореше:

„Прощавайте на ближния си!“

„Ако имате две ризи, дайте една на ближния си!“

„Обичайте се един друг като братя!“

„Обичайте враговете си!“

Аз виждах отгоре само къдрите на косата Му, а ми се искаше Го видя в лицето. Защото никога на бях чувала такива думи. И когато извърна челото Си към небето, аз трепнах; Той беше детето, което видях в кошарата. По очите Го познах: никой друг нямаше такива кротки и добри очи.

Един ден аз лежах в стар глинен съд на върха на един хълм заедно с много капчици оцет. То беше страшен ден. Черни облаци се събираха на небето. Беше тежко и задушно. Идеше буря. Над главата си виждах голям кръст. Отстрани стоеше страж с изваден меч. А на кръста бе разпнат Човек. Хората Го бяха разпнали.

—Защо?—попитах глинения съд.

—Защото ги учеше да се обичат.

Човекът простена и пазащът натопа в съда една гъба, забита на тръстикова пръчка. Аз се вмъкнах в една дупчица на гъбата. И

когато пазащът поднесе гъбата до устата Му, аз Го видях: Той беше високият мъж, Който поучаваше хората на планината. Очите Му бяха пълни със сълзи. Но ясни и добри. Никой друг нямаше такива добри очи.

Оттогава измина много, много време. Безброй пъти обикалях аз земята от снежните полюси до топлите страни. Видях ловци на тюлени да се избиват един други при подялба на лова. Видях, как черни хора се биеха с бамбукови клони и си чупеха главите с кокосови орехи. Видях как се промушваха с копия и саби жителите на страните, гдето расте лозата и пшеницата. Как се избиваха с куршуми и огън. Как палеха градовете си.

О, много страшни неща съм видяла аз. И само аз, мъничката снежинка с леденото сърчице и белите рогчета, знам колко нещастни са хората. Колко безкрайно нещастни са те, защото се ненавиждат.

Да имах гърло на планинска буря, щях да им викна, та да потреперят:

—Послушайте Човека със сините очи!

Автор: **Асен Разцветников**

Източник: <http://hristianche.ucoz.com>

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

30 ДЕКЕМВРИ

† Неделя пред Богоявление
(Просвещение). Св. мчца Анисия

31 ДЕКЕМВРИ

Преп. Мелания Римлянка.
(Отдание на Рождество Христово)

1 ЯНУАРИ

† Нова година. Обрезание Господне.
Св. Василий Велики. Св. Фелиция.
Св. мчк Василий Анкирский. (Вас. лит.)
(Васильовден) (Тип. с. 164)

2 ЯНУАРИ

Св. Силвестър, папа Римски.
Преп. Серафим Саровски Чудотворец.
Св. Теоген, еп. Парийски (Предпразненство на св. Богоявление) (Тип. с. 166) (Блажи се)

3 ЯНУАРИ

Св. прор. Малахия. Св. мчк Гордий

4 ЯНУАРИ

Събор на св. 70 апостоли. Прпмчк Онуфрий Габровски. Преп. Теохист (Утрения, Царски часове и отпуст) (Тип. с. 172) (Блажи се)

5 ЯНУАРИ

Св. прор. Михей. Св. мчци Теофемт и Теона.
Преп. Синклитикия и Аполониярия
(Утрения, Злат. лит., Велик водосвет) (Пост)
(Вечерта – Празнична вечерня) (Тип. с. 174)

2018

Енорийският лист се издава с благословията на
предстоятеля на храма — иконом Емилиан Костадинов
Адрес на редакцията:
гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свети Пророк Илия“
www.svetiilia.bg

ЦЪРКОВНОТО НАСТОЯТЕЛСТВО
ПРИ ХРАМ „СВЕТИ ПРОРОК ИЛИЯ“
с председател иконош Емилиан Костадинов,
най-съредно моли всички благочестиви
християни да подпомогнат довършването
на новоизграждащия
св. храм „СВЕТО БЛАГОВЕЩЕНИЕ“

Дарения се приемат
по банкова сметка:
IBAN: BG50UBBS80021090315830
BIC: UBBSBG6F
Обединена българска банка